

JORNADA DE LA VIDA CONSAGRADA

Amb el lema *Caminant en esperança* celebrarem el pròxim dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor en el Temple, la Jornada mundial de la vida consagrada. Ha de ser un dia per a agrair al Senyor la riquesa que suposa per a tota l'Església la gran varietat de camins que l'Esperit Sant suscita en ella perquè els qui se senten cridats pel Senyor a entregar-li la seua vida i la seua persona, puguen respondre amb generositat a eixa crida. La diversitat de carismes no és únicament un bé per als qui senten la vocació a este estat de vida, sinó quelcom que enriquit a tota l'Església. Una església sense esta abundància de camins de consagració total a Déu en pobresa, castedat i obediència, que és un signe del Regne de Déu, seria més pobra.

El lema d'enguany ens fa pensar que, si l'Església és un Poble de Déu en permanent camí fins que arribe a la meta del Regne de Déu, les diferents formes de consagració també formen part d'este Poble que tendix cap a la plenitud a la qual Déu ens crida. Les consagrades i els consagrats no se separen dels seus germans en la fe. Si la seua vocació consistix a viure en plenitud la consagració baptismal que tots hem rebut mitjançant la pràctica dels consells evangèlics, no és per a formar una classe allunyada de la resta dels cristians, sinó per a indicar-nos a tots quins són els valors definitius que han d'orientar la vida de tots els batejats i per a fer-se servidors de tots els homens.

En eixe camí les persones consagrades, per la seua opció de radicalitat evangèlica, estan atentes a les necessitats dels més oblidats. La seua proximitat a Crist Jesús, que cura les malalties, alça del fang i alegra el cor d'aquells que patixen, les orienta cap als ferits, els pobres, els malalts, els entristits, els ancians... La seua vida de servei és, al mateix temps un clam per la redempció definitiva del nostre món. La seua vocació és seguir el camí de Crist que va passar pel nostre món fent el bé i caminant en esperança.

Eixe camí s'ha de viure amb esperança. L'esperança no coincideix amb l'optimisme que tenen aquells que se senten amb força per a aconseguir els objectius que es proposen. L'esperança naix de la confiança en el Déu que complix les seues promeses i el seu fruit és la perseverança en el compromís. En esta festa de la Presentació del Senyor els ancians Simeó i Anna són la personificació de l'esperança cristiana: ells havien estat tota la vida esperant vore al Senyor i haurien anat moltes vegades al temple, però només al final de la seua vida va premiar Déu la seua perseverança i van vore complida la seua esperança. Els consagrats ens ensenyen que la fidelitat a la seua vocació i al seu compromís de donació no depén dels èxits o de les forces humanes, sinó del seu arrelament en Déu que els porta a viure la seua vocació amb fidelitat, confiant que Déu farà fructificar tota la seua entrega. Que la Mare de Déu sostinga l'esperança de tots els consagrats perquè no es desanimen en la seua vocació.

† Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València.